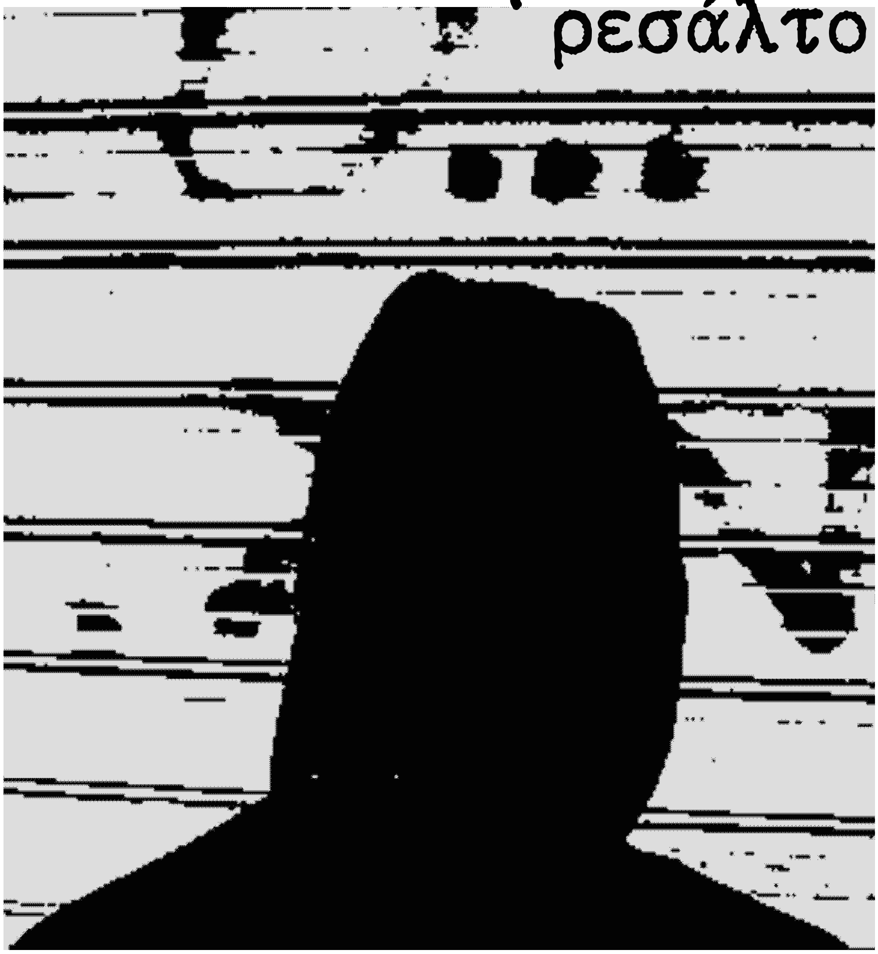
ρεσάλτο

ρεσάλτο

9

έκδοση δρόμου

Γενάρης 2006

"Η κόλαση των ζωντανών δεν είναι κάτι που αφορά το μέλλον. Αν υπάρχει μια κόλαση, είναι αυτή που υπάρχει ήδη εδώ, η κόλαση που κατοικούμε καθημερινά... Δύο τρόποι υπάρχουν για να μην υποφέρουμε. Ο πρώτος είναι για πολλούς εύκολος: να αποδεχθούν την κόλαση και να γίνουν τμήμα της μέχρι να καταλήξουν να μην τη βλέπουν πια. Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος και απαιτεί συνεχή εγρήγορση: να προσπαθήσουμε και να μάθουμε να αναγνωρίζουμε ποιος και τι, μέσα στην κόλαση, δεν είναι κόλαση, και να του δώσουμε διάρκεια, να του δώσουμε χώρο"

Κερατσίνι, Νίκαια, Δραπετσώνα, Πέραμα

Ο έλεγχος και η επιτήρηση των κοινωνιών έχει γίνει για τα κράτη του λεγόμενου δυτικού κόσμου κεντρική επιλογή τα τελευταία χρόνια. Στο στόχαστρο βρίσκονται τόσο κινήσεις σε δημόσιους χώρους, όσο και δραστηριότητες & επικοινωνίες σε ιδιωτικό επίπεδο.

Στην ελλάδα πραγματοποιείται μια άνευ προηγουμένου ταυτόχρονη διεύρυνση και επίταση του κοινωνικού ελέγχου και της επιτήρησης των δημόσιων χώρων. Εκατοντάδες κάμερες τοποθετήθηκαν με αφορμή την ολυμπιάδα (που ήρθαν βέβαια για να μείνουν), καινούρια αστυνομικά σώματα συστάθηκαν (Ο.Π.Κ.Ε., ειδικοί φρουροί, αστυνομία γειτονιάς, πεζές περιπολίες, συνοριοφύλακες κ.α.), τμήματα δημοτικών αστυνομιών δημιουργήθηκαν σε όλους τους μεγάλους δήμους και τέλος δεκάδες εταιρίες ιδιωτικής ασφάλειας (security) ξεφύτρωσαν. Ὁλα αυτά συνθέτουν ένα ολοκληρωμένο πλέγμα ελέγχου των δημόσιων χώρων με τρεις βασικές λειτουργίες: επιτήρηση, αποτροπή, καταστολή. Επιτήρηση μέσω ενός συνόλου ανθρώπινων και ηλεκτρονικών ματιών, αποτροπή μέσω της διάχυσης κοινωνικά μιας ψυχολογίας διαρκούς παρακολούθησης, καταστολή με την αξιοποίηση πλέον και της υψηλής τεχνολογίας.

Βέβαια, η ύπαρξη ενός τέτοιου πλέγματος ελέγχου δε δημιουργήθηκε μονάχα για να καταστέλλει και να αποτρέπει ανεξέλεγκτες και ανεπιθύμητες για την εξουσία καταστάσεις. Αυτό που, επίσης, θέλει να κατοχυρώσει είναι μια εντύπωση καθολικής ομαλότητας και τάξης. Μια εικόνα μητροπολιτικών κέντρων όπου, ό,τι και αν συμβεί, μπορεί να αντιμετωπιστεί. Η βομβιστική επίθεση στο μετρό του Λονδίνου έδειξε πως, ακόμη και στην πόλη με τις περισσότερες κάμερες (πάνω από δύο εκατομμύρια), η λειτουργία τους δεν μπόρεσε -και δεν θα μπορούσε- να αποτρέψει ένα τέτοιου είδους χτύπημα.

Ενώ λοιπόν καθημερινά οι κινήσεις μας στους δημόσιους χώρους εποπτεύονται, παράλληλα διευρύνεται και η προσβασιμότητα των υπηρεσιών ασφαλείας στις ιδιωτικές μας στιγμές, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά. Τον Μάιο του 2005, τέθηκε σε εφαρμογή το προεδρικό διάταγμα 47/05, το οποίο στο όνομα της εθνικής ασφάλειας παρακάμπτει κάθε είδους απόρρητο και καθορίζει αναλυτικά και με ποιους τρόπους μπορεί κάθε είδους τηλεπικοινωνία να ελέγχεται. Η παρακολούθηση μπορεί να γίνεται και στο εξωτερικό, ύστερα από σχετική συνεννόηση με τις αρμόδιες αρχές*.

Ο έλεγχος των τηλεπικοινωνιών δεν είναι βέβαια μόνο ελληνική υπόθεση. Αρχές Δεκέμβρη 2005, οι υπουργοί δικαιοσύνης των κρατών της Ε.Ε. υπέγραψαν κοινοτική οδηγία που προβλέπει την παρακολούθηση και αποθήκευση (από 6 έως 24 μήνες ανάλογα την χώρα) τηλεφωνικών συνδιαλέξεων και ηλεκτρονικών επικοινωνιών των ευρωπαίων πολιτών**. Επιπλέον, από 1/1/2006 καθιερώθηκαν σε όλη την Ε.Ε. βιομετρικά διαβατήρια***. Με αυτά οι αρμόδιες αρχές επιδιώκουν τη μέγιστη δυνατή διασταύρωση στοιχείων και την καλύτερη παρακολούθηση των μετακινήσεων των υπηκόων τους. Ο συντονισμός και η συνεργασία των ευρωπαϊκών κρατών δεν σταματά εδώ. Η διεύρυνση της Σένγκεν με τη δημιουργία τράπεζας δεδομένων και για πολίτες της Ε.Ε. είναι πλέον

** Το προεδρικό διάταγμα 47/05 δίνει στις ελληνικές αρχές τη δυνατότητα να ελέγχουν και να παρακολουθούν ουσιαστικά τα πάντα: δέματα, τηλεπικοινωνίες, internet, ηλεκτρονικές συναλλαγές κλπ. Στις τηλεφωνικές επικοινωνίες υπάρχει προσβασιμότητα στα στοιχεία και των δύο συνομιλητών, ακόμη και στις αναπάντητες κλήσεις, με γεωγραφικό εντοπισμό της ακριβούς θέσης τους. Οι εταιρίες τηλεπικοινωνιών οφείλουν να δίνουν ό,τι τους ζητηθεί το πολύ σε τρεις ώρες.*

*** Στα δεδομένα που θα υποκλέπτονται εκτός των εθνικών αρχών ασφαλείας πρόσβαση θα έχουν όλα τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. αλλά και τρίτες χώρες (π.χ. Η.Π.Α.). Μάλιστα, για να καλυφθεί το κόστος παρακολούθησης και αποθήκευσης η οδηγία δίνει το δικαίωμα στις εμπλεκόμενες εταιρείες να πουλάνε προσωπικά δεδομένα πελατών τους.*

**** Τα προσωπικά δεδομένα που περιέχουν τα νέα διαβατήρια είναι: δακτυλικά αποτυπώματα, ψηφιακή φωτογραφία, ψηφιακή απεικόνιση ίριδας των ματιών, μοναδική για κάθε άνθρωπο και ηλεκτρονικό τσιπάκι στο οποίο είναι καταχωρημένα προσωπικά δεδομένα του κατόχου.*

γεγονός. Έτσι στις αρμοδιότητες του συστήματος Σένγκεν είναι και η συλλογή πληροφοριών που αφορούν τόσο υποθέσεις "τρομοκρατίας", όσο και ποινικές, με ειδική μέριμνα στην τήρηση αρχείου "επικίνδυνων" ατόμων για την ομαλή διεξαγωγή διεθνών συνόδων.

Παράλληλα όλα τα ευρωπαϊκά κράτη αναβαθμίζουν το νομικό και κατασταλτικό τους οπλοστάσιο. Το ένα μετά το άλλο (Ελλάδα, Αγγλία, Γαλλία, κ.α.) θέτουν σε εφαρμογή νέους τρομονόμους με μέτρα που θα ζήλευαν και οι πιο στυγνές δικτατορίες. Και όλα αυτά για χάρη της "ασφάλειας" που έχει αναγορευθεί σε υπέρτατη κοινωνική αξία, αφού πρώτα καλλιεργήθηκε και επιβλήθηκε κοινωνικά ένα γενικευμένο κλίμα ανασφάλειας, με τα μ.μ.ε. να έχουν κεντρικό ρόλο κατασκευάζοντας ανύπαρκτους κινδύνους, διαχέοντας τον φόβο για τον γείτονα, τον φόβο για τον "ξένο", τον φόβο για τον "τρομοκράτη". Έτσι, έρχονται τα πιο πάνω μέτρα για να ικανοποιήσουν την ψευδεπίγραφη ανάγκη για περισσότερη αστυνόμευση, περισσότερο έλεγχο.

Το ιδεολόγημα της ασφάλειας αποτελεί ένα πολύτιμο εργαλείο στα χέρια της εξουσίας. Το κοινωνικό σύνολο πρέπει να συνεργάζεται με τις αρχές αναγνωρίζοντας το κράτος ως τον μοναδικό διαχειριστή των κοινωνικών ζητημάτων και αποκλειστικό φορέα χρήσης βίας. Στο όνομα της ασφάλειας περιστέλλονται ελευθερίες, περιθωριοποιούνται αδύναμες κοινωνικές ομάδες, απομονώνονται οι "διαφορετικοί", καταστέλλονται-ποινικοποιούνται κοινωνικές αντιστάσεις.

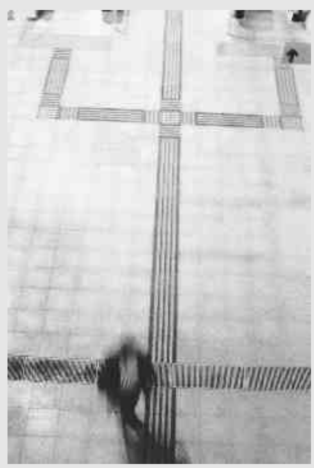
Ζούμε λοιπόν σε πόλεις όπου η επιτήρηση είναι πιο έντονη από ποτέ. Επιπλέον οι κινήσεις, οι συνευρέσεις και οι επικοινωνίες μας είναι εκτεθειμένες όσο ποτέ άλλοτε. Όλα αυτά δείχνουν πως η σύγχρονη δημοκρατία οδηγείται σε όλο και πιο ολοκληρωτικού τύπου μορφές επιβολής. Στην πραγματικότητα οι εξουσίες προετοιμάζονται για αυτά που θα έρθουν. Η διεύρυνση των ταξικών ανισοτήτων, η υιοθέτηση νεοφιλελεύθερων πολιτικών, οι ολοένα και περισσότερες στρατιές αποκλεισμένων (άνεργοι, άστεγοι, μετανάστες) δείχνουν πως στο μέλλον εξεγέρσεις σαν κι αυτή στα γκέτο της Γαλλίας θα επαναληφθούν.

Απέναντι στο πλέγμα επιτήρησης, ελέγχου και προληπτικής καταστολής που η κυριαρχία προορίζει για τους καταπιεσμένους, το περιεχόμενό της αντίστασης σε ένα καθεστώς γενικευμένης αιχμαλωσίας, εμπλουτίζεται με δυναμικές μορφές δράσης που αμβισβητούν στην πράξη και πολλές φορές ακυρώνουν τους σχεδιασμούς της εξουσίας. Στην Αθήνα, τους τελευταίους 18 μήνες δεκάδες κάμερες δέχτηκαν επίθεση με αποτέλεσμα να τεθούν εκτός λειτουργίας. Επιπλέον ο δήμος Βύρωνα ύστερα από τη δυναμική αντίσταση που βρήκε μπροστά του, απέσυρε πιλοτικό πρόγραμμα εθελοντικής αστυνόμευσης - ρουφιανιάς από πολίτες, που είχε ξεκινήσει με τις ευλογίες της ΕΛ.ΑΣ.

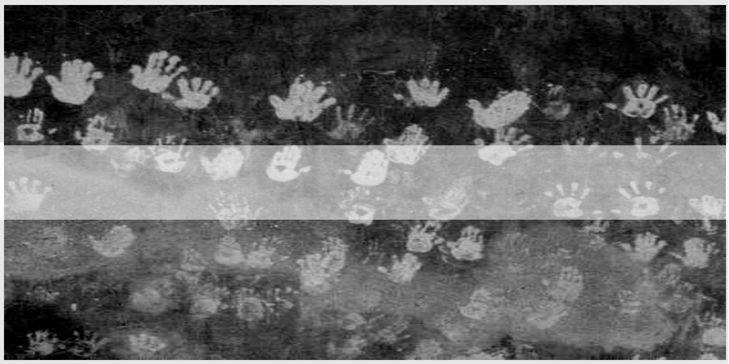
Η αντίσταση στον γενικευμένο κοινωνικό έλεγχο είναι εφικτή, αυτό δείχνουν οι διάφορες κινήσεις που έχουν πραγματοποιηθεί τους τελευταίους μήνες. Αποτελεί όμως ζητούμενο εκτός από την καλύτερη οργάνωση και η διάχυση τους κοινωνικά, μιας και οι συνέπειες μιας συνθήκης διαρκούς και ολικής επιτήρησης είναι κάτι που αφορά όλους τους καταπιεσμένους.

Η εξουσία δείχνει τις διαθέσεις της. Ας προετοιμαστούμε...

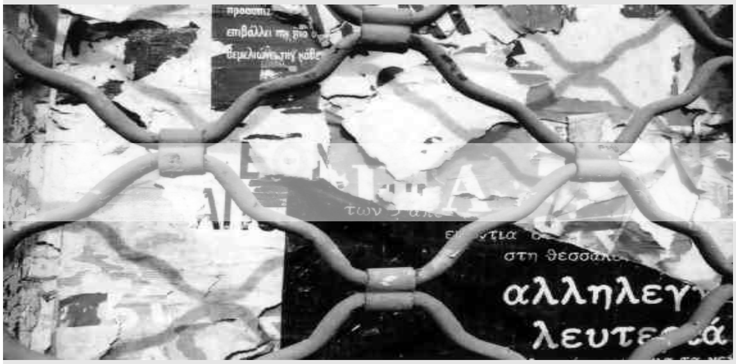
Η ιστορία της 'εξάρθρωσης της 17 Νοέμβρη' εμφανίστηκε από το ελληνικό κράτος ως η κορυφαία στιγμή μιας πολύχρονης αναμέτρησής του με την εγχώρια 'τρομοκρατία'. Αυτό που συντελέστηκε έδωσε σαφέστατο στίγμα της αντιτρομοκρατικής πολιτικής.

Με αιχμή του δόρατος τον αντιτρομοκρατικό νόμο του 2001, ακολουθήθηκε μια πολιτική ιστορικής σημασίας για τα ελληνικά δεδομένα : ανακριτικές διαδικασίες νέου τύπου, όπου η χρήση του οποιουδήποτε μέσου απόσπασης πληροφοριών και ομολογιών φαίνεται θεμιτή και νομιμοποιημένη (χαρακτηριστική εδώ είναι η μεταχείριση του πολυτραυματία Σάββα Ξηρού στον Ευαγγελισμό)· δίκη υπό μορφή έκτακτου στρατοδικείου, με προειλημμένες αποφάσεις πάνω σε σαθρά κατηγορητήρια, τραγελαφικές ποινικές διαδικασίες και δεκάδες ισόβια να μοιράζονται στη «δίκη του αιώνα»· ειδικές συνθήκες κράτησης στα «λευκά» κελιά της δημοκρατίας και ειδικός χώρος προαυλισμού· έμφαση -με την απλόχερη βοήθεια των Μ.Μ.Ε.- στην αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίηση της δράσης της οργάνωσης, στον εξευτελισμό της προσωπικότητας των κατηγορουμένων· προσπάθεια επανεγγραφής της μεταπολιτευτικής ιστορίας, ώστε να 'καταργηθεί' κάθε μορφή αντιβίας.

Η υπόθεση της 17Ν αποτέλεσε τον πιλότο σχετικά με την εφαρμογή της ελληνικής αντιτρομοκρατικής πολιτικής και νομοθεσίας , γιατί αυτό που διακυβεύεται μέσα από το ζήτημα της τρομοκρατίας είναι κάτι πολύ περισσότερο από την εκδίκηση της 'δημοκρατίας' απέναντι στις ένοπλες οργανώσεις. Σε μια εποχή όπου η καταπίεση, η εκμετάλλευση, οι ανισότητες και οι κοινωνικοί αποκλεισμοί οξύνονται, η υπόθεση της τρομοκρατίας δρα διττά : αφενός, και μέσα από το ιδεολόγημα της ασφάλειας, αποπροσανατολίζει την κοινωνία, συσπειρώνοντάς την πίσω από ψευδή διλήμματα του τύπου 'ή με τη δημοκρατία ή με την τρομοκρατία', προκειμένου να αποκρυβούν οι πραγματικοί διαχωρισμοί -ταξικοί και κοινωνικοί- που οι ίδιες οι δομές της αστικής δημοκρατίας δημιουργούν· αφετέρου, δίνει τη δυνατότητα στους κρατικούς μηχανισμούς, μέσα από το ισχυρότατο οπλοστάσιο που πλέον διαθέτουν (αντιτρομοκρατικός νόμος, γενικευμένη επιτήρηση οργουελιανού τύπου, ισχυρές δυνάμεις ασφαλείας, δοκιμασμένη επικοινωνιακή πολιτική), να επεκτείνουν την εφαρμογή της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας και σε ευρύτερα υποκείμενα αγώνα, με απώτερο στόχο την καταστολή κάθε αντισυναινετικής αντίστασης, κάθε ανατρεπτικού φρονήματος.

Τη νύχτα της 11/5/2005, στο Πολυτεχνείο και μέσα σε καταιγισμό πυροβολισμών από τον αστυνομικό φρουρό του Βερελή, ο οποίος είχε εισέλθει στον χώρο του ιδρύματος, τραυματίζεται νεαρός αντιεξουασιαστής, που βρισκόταν ανάμεσα στους ανθρώπους που προσπάθησαν να τον απομακρύνουν. Τη νύχτα της επομένης, γίνεται επίθεση σε κλούβα των ΜΑΤ στην Χαρ. Τρικούπη- ως απάντηση στον τραυματισμό- οπότε και αφαιρούνται ασπίδες και ένα κράνος. Αντίστοιχη επίθεση σε διμοιρία πραγματοποιείται και μετά τη βίαιη καταστολή των κατοίκων των Άνω Λιοσίων, σε κινητοποίησή τους ενάντια στη μεταφορά της λυματολάσπης στην περιοχή τους. Η πραγματοποίηση συλλήψεων για τις περιπτώσεις αυτές αναγορεύτηκε σε ζήτημα τιμής για την ΕΛ.ΑΣ.. Μέσα σε αυτό το κλίμα, στις 7 Ιουλίου, συλλαμβάνεται ο Γ.Καλαϊτζίδης με κομμάτια από τις ασπίδες, στην προσπάθειά του να τα απομακρύνει, έχοντας προσφερθεί να βοηθήσει συντρόφους που του το είχαν ζητήσει. Ταυτόχρονα, συλλαμβάνεται και ο Π.Καρασαρίνης που βρισκόταν μαζί του, ενώ, λίγες μέρες μετά, συλλαμβάνεται και ο Π.Ασπιώτης, βάσει των προσωπικών του σχέσεων με τον Καλαϊτζίδη. Το σκηνικό της «τρομοκρατίας» είχε αρχίσει να στήνεται, με τη συμβολή και των Μ.Μ.Ε.. Αποτέλεσμα ήταν, μέσα από τις 'αρμόζουσες' για την περίσταση διαδικασίες, να κατηγορούνται πλέον οι τρεις (όσοι ακριβώς ήταν απαραίτητοι για την ύπαρξη εγκληματικής οργάνωσης) για 5 κακουργήματα, τα τρία εκ των οποίων βάσει του τρομονόμου. Χαρακτηριστικό δε της φαιδρότητας της δίωξης είναι ότι η ανακρίτρια τους απηύθυνε κατηγορίες για όλες τις μολότοφ που έχουν πέσει στη Αθήνα από 1998. Ακολούθησε προφυλάκισή τους σε τρεις διαφορετικές φυλακές, ενώ ο Π.Ασπιώτης πραγματοποίησε απεργία πείνας και δίψας προκειμένου να μεταφερθεί στον Κορυδαλλό, πράγμα το οποίο πέτυχε.

Ενώ λοιπόν το κράτος κλείνει σιγά- σιγά τους λογαριασμούς του με τις ένοπλες οργανώσεις της μεταπολίτευσης, γίνεται σαφές πως το ενδιαφέρον της 'αντιτρομοκρατικής' εκστρατείας' στρέφεται ευθέως και αναπόφευκτα σε ευρύτερες μορφές αντιβίας, με προτεραιότητα στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο. Αυτό άλλωστε έρχεται να υποδηλώσει και η υπόθεση των 5 συλληφθέντων για καταστροφή καμερών, οι οποίοι τελευταία στιγμή απέφυγαν την παραπομπή με τον αντιτρομοκρατικό νόμο. Όμως, το ζήτημα της 'αντι-τρομοκρατίας' , μολονότι στρέφεται σήμερα ως επί το πλείστον στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, ως το πλέον ριζοσπαστικό κομμάτι αντίστασης (τόσο σε επίπεδο άρθρωσης πολιτικού λόγου, όσο και πρακτικής), είναι ένα ζήτημα που αφορά κάθε κομμάτι της κοινωνίας και καθέναν που επιλέγει να εναντιωθεί και να αντισταθεί στις κυρίαρχες επιλογές. Από την 'μητέρα των δικών' και την δίκη του Ε.Λ.Α. , μέχρι την υπόθεση των τριών και τις απαγωγές των Πακιστανών, από τον «τρομονόμο» και τις ειδικές συνθήκες ανάκρισης και κράτησης, μέχρι την πρόσφατη οδηγία της Ε.Ε. που ποινικοποιεί ευθέως πλέον το ανατρεπτικό φρόνημα, το μήνυμα είναι σαφές και με διδακτικά χαρακτηριστικά. Η δημοκρατία, στην πορεία της προς όλο και πιο ολοκληρωτικές μορφές οργάνωσης, θα περάσει πάνω από κάθε 'εμπόδιο'. Η απάντηση όλων όσοι προκρίνουν επιλογές ελευθερίας δεν μπορεί παρά να είναι η αντίσταση.

Οι φασίστες είναι
ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Στις 19 Οκτώβρη 2005 δύο νεολαίοι (ένας 23χρονος φοιτητής και ο 18χρονος αδελφός του) δέχονται δολοφονική επίθεση με μαχαίρι από φασιστοειδή, στην πλατεία Μοναστηρακίου, λόγω ενός αντιναζιστικού συμβόλου που έφερε ο ένας εκ των δύο, με αποτέλεσμα τον βαρύτατο τραυματισμό τους. Ο 18χρονος έχει σοβαρά προβλήματα μέχρι και σήμερα, μετά από εβδομάδες νοσηλείας του στην εντατική με κίνδυνο θανάτου, έχοντας δεχτεί 13 μαχαιριές στο σώμα και το πρόσωπο.

Στις 7 Οκτώβρη η κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37 δέχεται τη δεύτερη, σε διάστημα 6 μηνών, οργανωμένη επίθεση φασιστών με βόμβες μολότοφ, οι οποίοι φωνάζουν συνθήματα υπέρ της νεοναζιστικής οργάνωσης «Χρυσή Αυγή».

Στις 25 Σεπτέμβρη, το βράδυ της κατάκτησης του eurobasket από την εθνική, η κατάληψη Villa Amalias δέχεται επίθεση από ομάδα φασιστοειδών με την κάλυψη -και συμμετοχή σε δεύτερο χρόνο- διμοιριών των ΜΑΤ. Πρόκειται για τη δεύτερη επίθεση μέσα σε κλίμα «εθνικής ανάτασης», με την πρώτη να έχει πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια του euro2004.

Στις 19 Νοέμβρη δεκάδες αναρχικοί και αντιεξουσιαστές, που καταφτάνουν με άγριες διαθέσεις έξω από τα κεντρικά γραφεία της «Χρυσής Αυγής» στην οδό Σολωμού, στην Αθήνα, ως απάντηση στις πρόσφατες επιθέσεις, δέχονται καταιγισμό πυρών από τους φασίστες με χρήση κυνηγετικής καραμπίνας, με αποτέλεσμα αρκετούς τραυματισμούς.

Τα περιστατικά αυτά έρχονται να προστεθούν σε έναν αριθμό φασιστικών επιθέσεων εναντίον μεταναστών, νεολαίων με μη αρεστή εμφάνιση, αγωνιστών και αυτοοργανωμένων κοινωνικών-πολιτικών χώρων που έχουν προηγηθεί τον τελευταίο ένα χρόνο, σε συνέχεια του πογκρόμ εναντίον αλβανών μεταναστών, σε πολλές περιοχές του ελλαδικού χώρου, στις 4/9/04, από φασίστες, μπάτσους και ελληναράδες, υπό την παρότρυνση των ΜΜΕ, με αποτέλεσμα 1 νεκρό και εκατοντάδες τραυματίες. Κυριότερη στιγμή κοινωνικής αντίστασης-απάντησης σε αυτές τις επιθέσεις υπήρξε η αντικρατική-αντιφασιστική πορεία 2500 ανθρώπων στις 19 Μάη 2005, στο κέντρο της Αθήνας, μετά από κάλεσμα πολλών αναρχικών και αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων και στεκιών.

Ας μη θεωρήσει ωστόσο κανείς ότι ο πολλαπλασιασμός των φασιστικών επιθέσεων αφορά ένα φαινόμενο «ναζιστικής έξαρσης». Οι φασίστες εδώ και πάρα πολλά χρόνια, παρόλες τις προσπάθειες τους, δεν έχουν κατορθώσει ποτέ να ξεπεράσουν τις λίγες δεκάδες μέλη, διατηρώντας βέβαια πάντα έναν ολιγομελή σκληρό πυρήνα κρούσης για την εκπλήρωση των δολοφονικών τους σκοπών.

Αυτό που παρέχει το έδαφος και πριμοδοτεί την έξοδο των φασιστοειδών από τις τρύπες τους είναι οι κυριαρχικές επιλογές ενδυνάμωσης των εθνικιστικών και ρατσιστικών ιδεολογημάτων, με σκοπό τον συνειδησιακό ακρωτηριασμό και αποπροσανατολισμό των καταπιεσμένων, την πρόκληση βαθιών διαχωριστικών γραμμών και τη μεταφορά του ανταγωνισμού στο εσωτερικό τους, σε μια εποχή επιβολής

ολοένα και σκληρότερων όρων εκμετάλλευσης, κοινωνικού ελέγχου και καταστολής. Είναι η έντεχνη καλλιέργεια κλίματος «εθνικής ανάτασης» (στην οποία τα ΜΜΕ έχουν την τιμητική τους) τα τελευταία δύο χρόνια, από τις επιτυχίες στο euro2004, το «εθνικό στοίχημα» των ολυμπιακών αγώνων, την πρωτιά στη Eurovision μέχρι και το πρόσφατο eurobasket. Είναι η σταθερή διάχυση των ρατσιστικών στερεότυπων για την υποστήριξη της ολοένα και σκληρότερης αντι-μεταναστευτικής πολιτικής, με τις σχεδόν καθημερινές δολοφονίες προσφύγων και μεταναστών στα σύνορα, την εκμηδένιση της παροχής πολιτικής ασύλου, τις απελάσεις και τον εγκλεισμό εκατοντάδων σύγχρονων φυγάδων σε συνοριακά στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη συνεχιζόμενη ομηρία των μεταναστών «εντός των τειχών» μέσω των προσωρινών αδειών παραμονής και εργασίας καθώς και τον ιδεολογικό και θεσμικό υποβιβασμό τους σε ανθρώπους 2^{ης} και 3^{ης} κατηγορίας.

Πάνω σε αυτό το κυριαρχικά διαμορφωμένο ρατσιστικό και εθνικιστικό υπόστρωμα έρχονται να πατήσουν και να εκδηλωθούν οι φασίστες για την εκπλήρωση του ρόλου τους ως παρακρατικού τάγματος εκκαθάρισης του έθνους από «μιαρά στοιχεία»: μετανάστες, διαφορετικούς, αντιστεκόμενους. Με τη δράση τους να λειτουργεί συμπληρωματικά σε κρατικές επιλογές -και μάλιστα σε επίπεδα που οι νόμιμες κρατικές συμμορίες δε δικαιολογούνται να δράσουν λόγω του δημοκρατικού πλαισίου πολιτικής διαχείρισης- καταγράφοντας τους έτσι ως το μακρύ χέρι της δημοκρατίας: εναντίον κοινωνικών και πολιτικών υποκειμένων που βρίσκονται στο στόχαστρο και της κρατικής επιθετικότητας. Γι' αυτό και παρά τις όποιες «παρεκτροπές» τους, χαίρουν της κάλυψης των κρατικών μηχανισμών, εκτός του ότι είναι τα αγαπημένα παιδιά των μπάτσων.

Είναι, λοιπόν, προφανές ότι η προκλητική φασιστική επιθετικότητα δεν αντιμετωπίζεται στο στενό πλαίσιο των άμεσων αναμετρήσεων με αυτούς τους κοινωνικά απαξιωμένους βρικόλακες. Αλλά με την πολύπλευρη ενίσχυση του αγώνα ενάντια στο ρατσισμό, τον εθνικισμό, την ξενοφοβία και κάθε άλλο ιδεολόγημα πλαστών διαχωρισμών και κοινωνικών διακρίσεων καθώς και ευρύτερα με την ενδυνάμωση των αντιστάσεων στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς, που αποσκοπούν στη διαμόρφωση μιας κοινωνίας απονεκρωμένων και κάθε στιγμή επιτηρούμενων ειλώτων.

Την Παρασκευή 9/12/05, ομάδα φασιστοειδών επιχείρησε επίθεση και στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι «Πικροδάφνη» στο Μπραχάμι, την ώρα ανοιχτής πολιτικής εκδήλωσης. Η άμεση αντίδραση των συντρόφων τους ανάγκασε σε φυγή, κατά τη διάρκεια της οποίας τα φασιστοειδή έκαναν χρήση αεροβόλου όπλου.
Φασιστική επίθεση, με αποτέλεσμα σοβαρές υλικές ζημιές, δέχτηκε και το αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου, το απόγευμα της Τετάρτης 4/1/06, σε ημέρα και ώρα δηλαδή που η σχολή ήταν άδεια και το στέκι δεν λειτουργούσε, για να μπορέσουν να δράσουν ανενόχλητοι.
Επίθεση φασιστοειδών της Πατριωτικής Συμμαχίας δέχτηκαν, επίσης, το Σάββατο 28/1/06, σύντροφοι της Αντιεξουσιαστικής Πρωτοβουλίας Κορίνθου κατά τη διάρκεια μοιράσματος κειμένων με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δύο εξ΄ αυτών.

ΡΕΣΑΛΤΟ

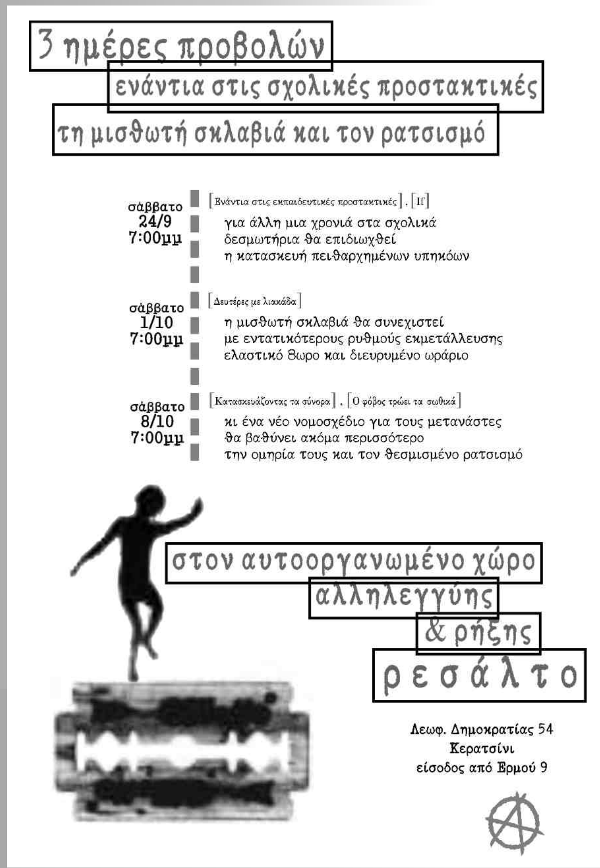

Στις 18 & 19 Ιούνη, μετά από 5 μήνες κοπιαστικής συλλογικής εργασίας επισκευής και προετοιμασίας του κτίσματος, πραγματοποιήθηκε το διήμερο έναρξης λειτουργίας του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, στην Ερμού 9 στο Κερατσίνι. Η πρώτη ημέρα του διημέρου περιλάμβανε προβολή slides και συζήτηση με θέμα «Από την αιχμαλωσία της καθημερινής ζωής στις δυνατότητες αντίστασης μέσα από αυτοοργανωμένους χώρους αλληλεγγύης και ρήξης» και συναυλία με τα αυτοοργανωμένα και αντιεμπορευματικά μουσικά σχήματα «Εντροπία» & «Μαυράκορντα», η οποία πραγματοποιήθηκε στο γηπεδάκι μπάσκετ που βρίσκεται δίπλα στο ΡΕΣΑΛΤΟ. Η δεύτερη ημέρα περιλάμβανε συζήτηση με θέμα «Έρχεται ο καιρός που οι εξουσίες θα ζητούν διαβατήριο από την κάθε μας στιγμή: γενίκευση και εντατικοποίηση του κοινωνικού ελέγχου» και προβολή της ταινίας Brazil. Η παρουσία δεκάδων ανθρώπων σε αυτό το διήμερο έναρξης της λειτουργίας του χώρου έδωσε την πρώτη σημαντική ώθηση σχετικά με το νόημα και τις προοπτικές συνέχισης των δραστηριοτήτων, ενώ ένας αριθμός από τους συμμετέχοντες έδειξε και τις προθέσεις του να εμπλακεί ενεργά σε αυτό το συλλογικό εγχείρημα.

Μετά από 8 χρόνια κατάθεσης αναρχικού λόγου στις περιοχές του Κερατσινίου, της Νίκαιας, της Δραπετσώνας και του Περάματος (με τη μορφή αφισών, συνθημάτων, κειμένων και του εντύπου ΡΕΣΑΛΤΟ) και παρεμβάσεων (με τη μορφή συγκεντρώσεων-μικροφωνικών, τοπικών πορειών και εκδηλώσεων), η επιλογή ανοίγματος ενός τέτοιου χώρου, που θα έχει στο βεληνεκές της δράσης του αυτές τις περιοχές, δεν ήταν ούτε τυχαία ούτε αποτέλεσμα μιας στιγμιαίας έμπνευσης. Από τη μία, αφορούσε τη δημιουργία ενός ανοιχτού πεδίου διασταύρωσης και σύμπραξης ανθρώπων που θέλουν να δράσουν από αντιεξουσιαστική σκοπιά καθώς και ενός σημείου αναφοράς για όποιον/όποια θέλει να γνωρίσει από κοντά τι είναι αυτή η αντίληψη. Από την άλλη, έκφραζε την επιδίωξη η κοινωνική-πολιτική δράση να αποκτήσει έναν πιο συνεκτικό, συνεχή και συνεπή χαρακτήρα. Και βέβαια ένας τέτοιος χώρος, βάσει των όσων πρεσβεύουμε, δε θα μπορούσε παρά να είναι χώρος συνάντησης και αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, χωρίς ιθύνοντες και ειδικούς, πειθαρχίες και ιεραρχίες. Χώρος αυτοοργανωμένος, που μέσα από συλλογικές διαδικασίες βασισμένες στην αυτενέργεια και την αυτοδέσμευση των συμμετεχόντων θα προωθεί με ανοιχτούς κοινωνικούς όρους μια συνολική επιθετική αντίληψη ενάντια στο σύστημα κυριαρχίας. Χώρος αντίστασης στην εξουσία, κεντρική ή τοπική, οργανωμένη ή διάχυτη, στους μηχανισμούς μεσολάβησης και χειραγώγησης, στην ταξική, θεσμική, ρατσιστική και σεξιστική καταπίεση, στην απάτη των εθνικών ιδεωδών και της εθνικής ενότητας. Χώρος αλληλεγγύης σε κάθε καταπιεσμένο, αγωνιζόμενο, διωκόμενο ή έγκλειστο άνθρωπο.

Στο πλαίσιο αυτό, μετά το διήμερο έναρξης, τα επόμενα βήματα έχουν ήδη ξεκινήσει. Από τη λειτουργία του χώρου κάθε Δευτέρα και Παρασκευή μετά τις 8.00μμ και την οργάνωση δανειστικής βιβλιοθήκης και πολιτικού αρχείου, μέχρι τη δημιουργία της σταθερής αντιεκπαιδευτικής πρωτοβουλίας «ΠΕΙΡΑγΜΑ». Και από τις 3 προβολές που πραγματοποιήθηκαν 24/9, 1/10 & 8/10 στο ΡΕΣΑΛΤΟ πάνω στα επίκαιρα ζητήματα της εκπαίδευσης (λόγω της έναρξης της νέας σχολικής χρονιάς), της εργασίας (λόγω της διεύρυνσης του ωραρίου λειτουργίας των καταστημάτων, της ελαστικοποίησης του 8ωρου και της μείωσης των υπερωριακών αποδοχών) και του ρατσισμού (λόγω του νέου νομοσχεδίου για τους μετανάστες που ψηφίστηκε), μέχρι την εκδήλωση με θέμα «Το μήνυμα της εξέγερσης των αποκλεισμένων στα γκέτο του γαλλικού κράτους», που πραγματοποιήθηκε επίσης στο ΡΕΣΑΛΤΟ στις 17/12. Τα πράγματα, ωστόσο, που έχουν να γίνουν είναι πολλά. Η ολομέτωπη επίθεση των ανθρωποδιοικητών με την επίταση της εκμετάλλευσης του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής και την ταυτόχρονη προώθηση του συνειδησιακού ακρωτηριασμού και των πλαστών διαχωρισμών των καταπιεσμένων μέσω των ρατσιστικών και εθνικιστικών ιδεολογημάτων αγγίζει με ιδιαίτερο τρόπο τις περιοχές «μας», περιοχές έντονα ταξικά προσδιορισμένες σε όλη την ιστορική τους διαδρομή και με πολλούς μετανάστες εδώ και 15 χρόνια. Γι' αυτό και η πολιτική συνέλευση του ΡΕΣΑΛΤΟ, η οποία έχει συσταθεί με τη συμμετοχή πλέον και αρκετών ανθρώπων από τις περιοχές που δε συμμετείχαν στο συλλογικό σχήμα που άνοιξε τον χώρο, επιχειρεί να θέσει τους κοινωνικούς-πολιτικούς προσανατολισμούς και προτεραιότητες που θα συμβάλουν στην όξυνση του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού.

Η ύπαρξη, λειτουργία και δράση μας θα αποτελεί μια συνεχή ανοιχτή πρόσκληση προς κάθε άνθρωπο που θέλει να εμπλακεί στη γοητευτική περιπέτεια της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης και μια διαρκή πρόκληση προς τους εχθρούς της ανθρώπινης ελευθερίας. Δεν ήρθαμε να κάνουμε λιτανείες στον πάτο της κόλασης ήρθαμε να κάνουμε πόλεμο...

ΝΕΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Αν για τα αφεντικά αρκούν τα προσχήματα της «ελεύθερης αγοράς» και του «ανταγωνισμού» για την επίταση της εκμετάλλευσης, τη διεύρυνση και το βάθεμα των κοινωνικών αποκλεισμών με στρατιές ανέργων και νεόπτωχων...

Αν για το κράτος αρκούν οι δηλώσεις περί προσαρμογής στα «διεθνή δεδομένα» και τις κατευθύνσεις της Ε.Ε. για την ψήφιση νέων αντεργατικών νομοθετημάτων -σύμφωνα με τις υποδείξεις των αφεντικών- και την αδιαπραγμάτευτη συνέχιση των πολιτικών λιτότητας...

Αν για τους εργατοπατέρες αρκεί η επίκληση του θεσμικού τους ρόλου και της αναγκαιότητας «κοινωνικού διαλόγου» με το κράτος και τα αφεντικά για την απονεύρωση της ταξικής αντιπαλότητας...

Αν μέσα στον «λαμπερό κόσμο» των εμπορευμάτων αρκεί η ψευδεπίγραφη και αλλοτριωτική υπόσχεση ευτυχίας και κοινωνικής αναγνώρισης μέσω της κατανάλωσης για την ενίσχυση του εκβιασμού της εργασίας...

Αν για τη θεσμική και εξωθεσμική ρατσιστική προπαγάνδα αρκεί η υπόδειξη των μεταναστών εργατών ως υπαίτιων για την ανεργία και τη συρρίκνωση των εργασιακών αποδοχών, με σκοπό την απόκρυψη της κοινής θέσης και των κοινών συμφερόντων «ντόπιων» και «ξένων» προλετάριων και την αποτροπή της ανάπτυξης μεταξύ τους δεσμών αλληλεγγύης και κοινών ταξικών αγώνων...

Για τους εκμεταλλευόμενους δεν αρκεί τίποτα άλλο από το να οπλιστούν με το ταξικό τους δίκαιο, να αρνηθούν τη μοιρολατρία και το «αυτονόητο» της υποταγής τους, να προσπεράσουν τις ψευδεπίγραφες και αλλότριες υποσχέσεις του συστήματος, να οργανώσουν ακηδεμόνευτα τις αντιστάσεις τους πέρα από κομματικούς και συνδικαλιστικούς μηχανισμούς χειραγώγησης και ταξικής συναίνεσης, να σταθούν αλληλέγγυοι μεταξύ τους τόσο μέσα στους χώρους εργασίας όσο και στους αγώνες που εκδηλώνονται, να καταργήσουν τους συντεχνιακούς και ρατσιστικούς διαχωρισμούς που τους αποπροσανατολίζουν και τους αποδυναμώνουν.

Πλέον των 80.000 απολύσεων τους τελευταίους 20 μήνες. Διαρκής μεταφορά επιχειρήσεων σε βαλκανικές χώρες για την επέκταση της κερδοφορίας των αφεντικών μέσω της αφαίμαξης των βαλκάνιων προλετάριων με μισθούς πείνας και εξοντωτικές συνθήκες εργασίας. Σκλήρυνση των όρων εκμετάλλευσης σε όλους τους εργασιακούς χώρους με τη διάχυση και του φόβου της ανεργίας. Απαίτηση για περαιτέρω ελαστικοποίηση και μείωση του κόστους της εργασίας.

Διεύρυνση του χρόνου εργασίας των εμποροϋπαλλήλων μέσω της επέκτασης του ωραρίου λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων. Ελαστικοποίηση του 8ωρου με παροχή εργοδοτικού δικαιώματος για 10ωρη εργασία και ανταπόδοση των επιπλέον ωρών με 6ωρα όταν οι παραγωγικές ανάγκες είναι μειωμένες. Μείωση των υπερωριακών αποδοχών με επαναφορά της 8ωρης -από 3ωρη- εβδομαδιαίας υπερεργασίας (+25%) και αποπληρωμή των επιπλέον υπερωριών με +50% του ωρομίσθιου από +150%. Αυξήσεις κάτω του ονομαστικού πληθωρισμού τη στιγμή που το κόστος ζωής αυξάνει με διψήφιο ποσοστό ετησίως.

Αυτό που έχουν προσφέρει τόσα χρόνια στους εργαζόμενους και τους αγώνες τους η ποδηγέτηση, η χειραγώγηση, η συνδιαλλαγή, η εξαπάτηση κι οι «αναγκαίοι» συμβιβασμοί των συνδικαλιστών δεν είναι τίποτα άλλο από ήττες και απογοήτευση για το νόημα των αγώνων. Ενώ στους εργατοπατέρες πρόσφεραν βουλευτικά, κομματικά ή κρατικά αξιώματα ως αντάλλαγμα της συμβολής τους στη διαμόρφωση του απαραίτητου κλίματος ταξικής συναίνεσης και ειρήνης για την επιτυχή έκβαση των εργοδοτικών επιδιώξεων.

Η «ανακάλυψη» του νοήματος της ζωής στην απόκτηση αντικειμένων, η αιχμαλωσία των δανείων και των πιστωτικών καρτών για τη συμμετοχή στο «θαυμαστό κόσμο» των πλαστών αναγκών και των υποσχέσεων ευτυχίας και κύρους του καταναλωτισμού, συμβάλουν καθοριστικά στην αποδοχή του εργασιακού καταναγκασμού και την επίτευξη της ταξικής εκεχειρίας.

Δεν είναι μόνο ότι η παρουσία μεταναστών, υπό καθεστώς θεσμικής ομηρίας και ρατσιστικών διακρίσεων, αποτελεί εδώ και χρόνια απαίτηση των αφεντικών για την ύπαρξη μιας δεξαμενής φθηνού και τρομοκρατημένου εργατικού δυναμικού, με σκοπό τη μεγέθυνση της κερδοφορίας τους. Είναι και ότι το εργασιακό καθεστώς που βιώνουν οι «ξένοι» εργάτες εμφανίζεται όλο και πιο ξεκάθαρα ως το μοντέλο-πρότυπο προς το οποίο θέλουν τα αφεντικά να κατευθύνουν το σύνολο των εργασιακών σχέσεων.

Σαμποτάζ των ρυθμών εργασίας μαζί με τους συναδέλφους στους χώρους δουλειάς, αυτοοργανωμένες ταξικές πρωτοβουλίες συλλογικοποίησης και δράσης μέσα στους εργασιακούς χώρους και όχι μόνο, ακηδεμόνευτες απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, αποκλεισμοί και ότι άλλο μπορεί να γεννήσει η ταξική ευρηματικότητα. Όχι μόνο για να θέσουμε φραγμούς στην αλαζονεία και την αδηφάγα τάση των αφεντικών αλλά και για την ενδυνάμωση της προοπτικής κατάργησης της μισθωτής σκλαβιάς, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από «άνθρωπο».

Θεσμίζοντας την εκμετάλλευση

Ο νόμος που ψηφίστηκε το καλοκαίρι για τους μετανάστες επιβεβαιώνει το νόημα της μεταναστευτικής πολιτικής των τελευταίων χρόνων: η εκμετάλλευσή τους έχει πάρει νέα μορφή (θεσμισμένη), καθιστώντας τους όμηρους μια γραφειοκρατικής διαδικασίας, η οποία δεν κάνει τίποτα άλλο από το να τους διατηρεί σε καθεστώς ανασφάλειας, πράγμα που εξασφαλίζει και το ευκολότερο «ξεζούμισμά» τους.

Ο νόμος αυτός προβλέπει, ανάμεσα στα άλλα για την έκδοση άδειας παραμονής ότι οι μετανάστες θα δίνουν συνέντευξη σε μια επιτροπή, η οποία εκτός από τις υπόλοιπες προϋποθέσεις, θα λαμβάνει υπ' όψη και την προσωπικότητα του ατόμου. Αυτή η γενική διατύπωση γεννά εύλογα ερωτήματα: με ποια κριτήρια θα κρίνει κάποιος την προσωπικότητα του άλλου και πως μπορεί να σχηματίσει άποψη μέσα σε λίγη ώρα; Η δυσαρέσκεια του μετανάστη για τις συνθήκες που βιώνει από τα ελληνικά αφεντικά ή την αστυνομία θα αποτελεί λόγο αρνητικής γνώμης της επιτροπής για την χορήγηση άδειας;

Επίσης ο μετανάστης λαμβάνοντας την άδεια εργασίας θα μπορεί να εργαστεί για 1 χρόνο σε συγκεκριμένη ειδικότητα και σε έναν μόνο νομό. Σε περίπτωση ανάγκης, θα τον περιμένει η εξαθλίωση και ας υπάρχει θέση σε άλλη ειδικότητα ή περιοχή.

Όσο αφορά τα ποσά που απαιτούνται για τα παράβολα των αδειών, αυτά συνιστούν ένα κρατικό χαράτσι. Κυμαίνονται μεταξύ 150 και 900 ευρώ για κάθε άτομο, ενώ συνεχίζεται και η ληστεία των ενσήμων καθώς όποιος δεν έχει τα απαιτούμενα (δηλαδή η πλειοψηφία) θα πρέπει να τα αγοράζει, στηρίζοντας έτσι τα χρεοκοπημένα ασφαλιστικά ταμεία. Καλό θα ήταν οι διάφοροι ελληναράδες να ξανασκεφτούν για το ποιος τελικά κλέβει ποιον (χωρίς να υπολογίζουμε και τα υπέρογκα ποσά που αρπάζουν από πολλούς μετανάστες διάφοροι δικηγόροι για την κατάθεση των απαραίτητων δικαιολογητικών).

Και ο κυνισμός δεν έχει όρια. Ως όρος για την επανένωση ενός μετανάστη με την οικογένειά του ζητείται η απόδειξη ότι διαθέτει σταθερό εισόδημα που δεν είναι μικρότερο από τις ετήσιες αποδοχές του ανειδίκευτου εργάτη, προσαυξημένο κατά 20% για την σύζυγο και 15% για κάθε παιδί. Οπότε, αυτό που λεει ο νόμος είναι πως καλύτερα να ξεχάσει την οικογένειά του μέχρι να γυρίσει πίσω.

Αν τώρα γίνει το θαύμα και κάποιος καταφέρει να ξεπεράσει τις αποτρεπτικές διατάξεις νομιμοποίησης, για να αποκτήσει την ιδιότητα του «επί μακρόν διαμένοντος» υπάρχουν ως προϋποθέσεις μεταξύ των άλλων, η επαρκής γνώση της ελληνικής γλώσσας, καθώς και της ελληνικής ιστορίας και του πολιτισμού. Ακούγεται αρκετά χιουμοριστικό, καθότι ο μετανάστης θα πρέπει να έχει καλύτερες γνώσεις απ' την πλειοψηφία των ελλήνων. Στην πραγματικότητα είναι χυδαίο.

Οι οικονομικοί δείκτες ανέβηκαν, το ελληνικό κράτος ανέβηκε στην ιεραρχία των ισχυρών κρατών, αποτελώντας μια μικρή αμερική στα βαλκάνια, τα μικρά ή μεγάλα αφεντικά συσσώρευσαν κέρδη. Όλα αυτά πάτησαν πάνω στην απόγνωση ανθρώπων που δεν είχαν άλλη επιλογή επιβίωσης πέρα από την αποδοχή της πιο ωμής εκμετάλλευσης. Τώρα η ανάγκη συνέχισης μαζικής "εισαγωγής" πάμφθηνου εργατικού δυναμικού δεν υπάρχει. Οι ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού απαιτούν μια ορθολογικοποίηση της διαχείρισης των μεταναστών. Το κράτος έρχεται να ρυθμίσει αυτό το θέμα από τη μια θωρακίζοντας τα σύνορα προκειμένου να αποκλείσει την είσοδο άλλων κολασμένων κι από την άλλη με νόμους που με τους αποτρεπτικούς όρους και την περίπλοκη διαδικασία συντηρεί τους "εντός των τειχών" σε μια κατάσταση αβεβαιότητας -είτε της «παρανομίας» είτε της «νομιμοποίησης» που συνεπάγεται σκυμμένα κεφάλια. Μόνο που η ανθρώπινη απελπισία μερικές φορές αποδεικνύεται εξίσου οδυνηρή και γι' αυτούς που παίζουν μαζί της.

ΛΥΜΑΤΟΛΑΣΠΗ

Από την Ψυττάλεια στα Άνω Λιόσια, ξανά στην Ψυττάλεια και ξαφνικά...η ιδέα για Σουδάν! Κι όσο κι αν η επιλογή της τελευταίας περιοχής αναδεικνύει με τον πλέον απροκάλυπτο τρόπο τη χυδαιότητα των διαχειριστών των ζωών μας, το συνεχές «πήγαιν' έλα» της λυματολάσπης μεταξύ των δύο περιοχών μόνο τυχαίο δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Πρόκειται για τις δυτικές περιοχές της Αττικής (από τους δήμους του Πειραιά ως τη Φυλή και τα Άνω Λιόσια), οι οποίες, φέρνοντας πάντα ξεκάθαρο το ταξικό τους στίγμα, έχουν ιστορικά χρησιμοποιηθεί ως χωματερές σκουπιδιών και ανθρώπων. Είναι περιοχές που χτίστηκαν από πρόσφυγες, κατακλύστηκαν από ρεύματα εσωτερικής μετανάστευσης και φιλοξενούν τα τελευταία χρόνια πολλούς μετανάστες, θύματα της λεηλασίας της καπιταλιστικής περιφέρειας από τα δυτικά κράτη. Είναι περιοχές όπου η πολυδιαφημιζόμενη ποιότητα ζωής μοιάζει με κακόγουστο αστείο πνιγμένο ανάμεσα σε εργοστάσια, διυλιστήρια, χωματερές και έναν από τους υψηλότερους δείκτες ανεργίας.

Από τη σημερινή κατάσταση του προβλήματος...

Τα απόβλητα των βιομηχανιών και των πέντε εκατομμυρίων κατοίκων μιας γιγαντωμένης τσιμεντούπολης, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης, αποτελεί κρίσιμη αντίφαση για το σύστημα και αποτελεί ζήτημα που ξεπερνά κατά πολύ την προσπάθεια διαχείρισής του.

Στα τέλη Μαΐου, ο υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. Σουφλιάς κοινοποίησε τη μεταφορά της λυματολάσπης στην χωματερή των Άνω Λιοσίων προκαλώντας έτσι τις αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής. Και η δικαιολόγηση της μεταφοράς; Ο κορεσμός της Ψυττάλειας, ενός Κέντρου Επεξεργασίας Λυμάτων δηλαδή, το οποίο τελικά ούτε καν εκπληρώνει τον σκοπό για τον οποίον κατασκευάστηκε, αφού το κονδύλι που προοριζόταν για την τρίτη φάση επεξεργασίας , δηλαδή της αποξήρανσης της λυματολάσπης, «εξαφανίστηκε». Έτσι, η Ψυττάλεια αυτήν τη στιγμή λειτουργεί ως χώρος εναπόθεσης της λυματολάσπης σε υγρή μορφή, ιδιαίτερα επικίνδυνη για το περιβάλλον και τους ανθρώπους.

...και τις προσπάθειες διαχείρισής του...

Ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός λοιπόν που δημιουργεί το πρόβλημα εμφανίζεται κι ως ο αρμόδιος για την «επίλυση» του, στήνοντας έτσι γύρω από τη λυματολάσπη ένα ατελείωτο πανηγύρι που βρωμάει χειρότερα από την ίδια. Από τη μία η κυβέρνηση, μέσω του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., κινείται σταθερά προς την εξεύρεση λύσης με το μικρότερο δυνατό κόστος. Από την άλλη, οι διάφορες τοπικές αρχές (δημοτικές-νομαρχιακές), ενώ συμμετέχουν με προθυμία στη διαχείριση του προβλήματος και στη μεσολάβηση μεταξύ κρατικών επιλογών και κοινωνίας, εμφανίζουν ταυτόχρονα ένα αγωνιστικό προφίλ με απώτερο στόχο την κάρπωση πολιτικής υπεραξίας - μεταφρασμένη σε μερικές ψήφους στις επόμενες εκλογές. Την ίδια στιγμή, διάφοροι φορείς και «επιτροπές αγώνα» πραγματοποιούν κινητοποιήσεις, το πλαίσιο των οποίων δεν ξεπερνά τα στενά όρια των τοπικών συμφερόντων. Ενώ, δεν υπολείπονται στις ασκήσεις χειραγώγησης, διαμεσολάβησης και αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής, καλλιεργώντας ένα κλίμα συναινετικής διευθέτησης του προβλήματος.*

...στην ανάδειξη των βαθύτερων αιτιών που το προκαλούν

Το πρόβλημα λοιπόν της λυματολάσπης, εντασσόμενο στο γενικότερο ζήτημα των αποβλήτων, γεννιέται και διαιωνίζεται τόσο από την βιομηχανική συσσώρευση και την υπερσυγκέντρωση ανθρώπων στα αστικά κέντρα, όσο και από την υπερκατανάλωση προϊόντων, καθιστώντας το έτσι εγγενές πρόβλημα της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Απέναντι σε αυτό το γεγονός, η όποια ουσιαστική λύση του προβλήματος πρέπει να αναζητηθεί στο ξεπέρασμα του υπάρχοντος συστήματος, αφού *τα σκουπίδια του πολιτισμού αυτού γεννιούνται και πεθαίνουν μαζί του.*

* *Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της «διαδημοτικής επιτροπής» Άνω Λιοσίων και όμορων δήμων, η οποία προσπάθησε και κατάφερε σε μεγάλο βαθμό να χειραγωγήσει τις όποιες προσπάθειες εναντίωσης των κατοίκων στην μεταφορά της λυματολάσπης στο Χ.Υ.Τ.Α. Άνω Λιοσίων. Είναι επίσης η ίδια που εμπόδισε να εκδηλωθεί η λαϊκή οργή απέναντι στο αστυνομικό τμήμα έπειτα από τις συλλήψεις κατοίκων στις συγκρούσεις που προηγήθηκαν με τα ΜΑΤ έξω από την χωματερή.*

«θα μπορούσε να έχει ξεκινήσει από το οτιδήποτε. Όταν είσαι μετανάστης εδώ, είσαι παγιδευμένος στα σκατά. Μα πραγματικά σας εκπλήσσει το ότι γίνονται όλα παρανάλωμα του πυρός;» Momo, 26 ετών, από το Aulnay-sous-Bois (προάστιο του Παρισιού).

Όλες αυτές τις δεκαετίες που το γαλλικό κράτος έχει δημιουργήσει τα γκέτο του περιφερειακά του Παρισιού και άλλων μεγάλων πόλεων, η καθημερινότητα των κοντά 4,5 εκατομμυρίων μεταναστών (2ης και 3ης πλέον γενιάς οι περισσότεροι), στα προάστια, χαρακτηρίζεται σταθερά από τις ρατσιστικές διακρίσεις, τον αποκλεισμό, τις ανυπόφορες συνθήκες ζωής, τις «περιποιήσεις» στα αστυνομικά τμήματα, τις ταπεινώσεις, τον θάνατο. Για να αντιληφθεί κανείς τι σημαίνει να ζεις στα banlieu (η γαλλική ονομασία για τα γκέτο των προαστίων) αρκεί να ανατρέξει στη λατινική ετυμολογία της λέξης: η περιοχή που βρίσκεται εκτός των τειχών μιας πόλης αλλά εντός της εμβέλειας των νόμων της.

Αυτό που ήρθε να επιταθεί στη διάρκεια του τρέχοντος έτους, με βάση διάταγμα του γαλλικού υπουργείου εσωτερικών (το οποίο έχει και τις αρμοδιότητες του δημοσίας τάξεως) για 17.000 απελάσεις μεταναστών χωρίς χαρτιά μέσα στο 2005, ήταν οι καθημερινοί αστυνομικοί έλεγχοι μέσα στα γκέτο, οι οποίοι αυξήθηκαν ακόμα περισσότερο από τον Σεπτέμβρη και μετά όταν διαπιστώθηκε ότι μέχρι και τον Αύγουστο οι απελάσεις είχαν ανέλθει στις 10.500 και ο στόχος υπήρχε περίπτωση να μην επιτευχθεί. Η αρμοδιότητα των ελέγχων δόθηκε από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα στις μονάδες της «Ταξιαρχίας Καταστολής Εγκλήματος». Η ήδη αβίωτη καθημερινότητα των μεταναστών έγινε ακόμα πιο δυσβάσταχτη.

Έτσι, την Πέμπτη 27 Οκτώβρη, σε επιχείρηση αστυνομικών στο προάστιο Clichy-sous-Bois, για έλεγχο χαρτιών σε μια παρέα 10 μαθητών που έπαιζαν ποδόσφαιρο, οι νεαροί τράπηκαν σε φυγή και 3 από αυτούς, στην προσπάθειά τους να διαφύγουν, κρύφτηκαν σε έναν υποσταθμό υψηλής τάσης, με αποτέλεσμα να πάθουν ηλεκτροπληξία. Οι Ziad Benn (17 ετών) και Banou Traore (15 ετών) πέθαναν, ενώ ο Metin (21 ετών) τραυματίστηκε σοβαρά. Από εκείνο το βράδυ το Clichy-sous-Bois φλέγεται, παρασύροντας μαζί του και τα υπόλοιπα προάστια του Παρισιού αλλά και άλλων γαλλικών πόλεων, σύνολο 250 περιοχές. Οι δηλώσεις του γάλλου υπουργού εσωτερικών Νικολά Σαρκοζί, την επόμενη της πρώτης εμπρηστικής νύχτας, περί αποβρασμάτων που θα αντιμετωπιστούν όπως τους αξίζει, δεν ήταν παρά λίγο ακόμα λάδι σε μια φωτιά που ήδη φούντωνε για τα καλά. Κι ας καμώνεται η σοσιαλδημοκρατική αντιπολίτευση στη Γαλλία (η οποία συναινεί στην κατασταλτική συμμετοχή του στρατού και στην απαγόρευση κυκλοφορίας που επιβλήθηκε, με ενεργοποίηση νόμου του 1955, ο οποίος είχε να εφαρμοστεί από το 1961 με τα γεγονότα τότε της Αλγερίας) ότι τα πράγματα δε θα είχαν εξελιχθεί έτσι αν δεν είχαν γίνει αυτές οι δηλώσεις.

Η βαθιά οργή τόσων και τόσων χρόνων ξέσπασε σε εξέγερση. Η τάξη και η ομαλότητα διασαλεύτηκαν και μάλιστα μέσα στο ευρωπαϊκό αυτό κράτος που αυτοπροβάλλεται ως το λίκνο του σύγχρονου πολιτισμού και της πολυπολιτισμικής κοινωνίας της ανοχής και αρμονικής συμβίωσης, ως ο θεματοφύλακας των αξιών του διαφωτισμού περί «ελευθερίας-ισότητας-αδερφοσύνης» και της σύγχρονης «ανοιχτής δημοκρατίας» της δύσης. Ο πολιτισμός των διακρίσεων, των αποκλεισμών, της πιο ωμής βίας και εκμετάλλευσης πυρπολήθηκε από την κοινωνική αντιβία των κολασμένων. Οι εκκλήσεις για ηρεμία έπεσαν στο κενό. Καμιά γέφυρα πλέον μεταξύ καταπιεσμένων και καταπιεστών. Στιγμές αναμέτρησης. Αδιάλλακτα και ορμητικά, όπως κάθε φορά στην ιστορία που οι καταπιεσμένοι βγαίνουν στο προσκήνιο.

Κι ας μη νομίσει κανείς ότι τα όσα εξελίσσονται αυτή τη στιγμή στα γκέτο της Γαλλίας αφορούν απλώς κάποιες γαλλικές ιδιαιτερότητες, υπαρκτές έτσι κι αλλιώς. Οι πολιτικές που ασκεί το γαλλικό κράτος είναι πολιτικές που προωθούνται ενιαία από όλα τα ευρωπαϊκά κράτη στο πλαίσιο της Ε.Ε.: δολοφονική θωράκιση των συνόρων για τα καραβάνια των σύγχρονων φυγάδων, περιθωριοποίηση και θεσμισμένος ρατσισμός για τους μετανάστες εντός της Ε.Ε., όξυνση της ταξικής εκμετάλλευσης, μεγέθυνση της στρατιάς των ανέργων και των αποκλεισμένων, εντατικοποίηση του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής, αποτελεσματικότερη οργάνωση της λεηλασίας της καπιταλιστικής περιφέρειας. Η Γαλλία, απλά προηγείται κάποια βήματα από άλλα ευρωπαϊκά κράτη μια και ανήκει στον σκληρό πυρήνα της Ε.Ε., που χαράζει τις κατευθυντήριες γραμμές αυτών των πολιτικών. Κι ο Σαρκοζί (που θα διεκδικήσει μέσα στο κόμμα του το χρίσμα του υποψηφίου για τη θέση του Γάλλου προέδρου στις επόμενες εκλογές) δεν είναι κάποιος ακραίος πολιτικός που κάνει εμπρηστικές δηλώσεις, απλά εκφράζει με τον πιο ωμό τρόπο την αποφασιστικότητα των κυρίαρχων για την επιβολή των σχεδιασμών τους.

Γι' αυτό το μήνυμα των εξεγερμένων στα γαλλικά γκέτο δε σταματάει στα γαλλικά σύνορα αλλά απευθύνεται προς όλους εκείνους και εκείνες που βιώνουν καθημερινά την καταπίεση, την εκμετάλλευση, τις ταπεινώσεις, τους καταναγκασμούς και τον αποκλεισμό. Γι' αυτό και οι ανθρωποδιοικητές φοβούνται τόσο πολύ τη μεταδοτική του δυνατότητα. Γιατί είναι το μήνυμα της εξεγερμένης ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Όσο για το πώς εκλαμβάνουν τους εαυτούς τους, τις πράξεις τους και την κατάσταση μέσα στα γκέτο οι ίδιοι οι εξεγερμένοι, είναι απολύτως διαφωτιστικό το ακόλουθο απόσπασμα των «Μαχητών-Ταραξιών του 93» (διοικητικό διαμέρισμα, λαϊκών προαστίων, ΒΑ του Παρισιού), που τόσο πολύ θυμίζει τον λόγο των Ούγγρων εργατών της Βουδαπέστης

στην επαναστατική τους απόπειρα για εργατική αυτοδιεύθυνση το 1956 και τις ανακοινώσεις των πιο ριζοσπαστικών κομματιών του γαλλικού Μάη το 1968:

«Η εξέγερση λυσσομανά, το αντάρτικο πόλεων εξαπλώθηκε σε όλες τις συνοικίες. Οι αιτίες βρίσκονται στην κοινωνική αδικία και στην καθημερινή βία: διακρίσεις, περιθωριοποίηση, ανυπόφορες συνθήκες ζωής. Σήμερα είναι πια πολύ αργά για τους «μεγάλους δούκες» μας να πάρουν νέα μέτρα, για να κάνουν πιο υποφερτές τις συνθήκες ζωής στις συνοικίες μας, που ούτως ή άλλως δεν ήταν ποτέ ανθρώπινες ούτε ποτέ θα γίνουν. Δεν θέλουμε πια τον διάλογο, αρκετά κοροϊδέψατε με τα λόγια τους πατεράδες και τις οικογένειές μας. Ο διάλογος έχει πάψει μια για πάντα, μην προσπαθείτε να μας αποκοιμίσετε. Μη νομίζετε ότι θα μας κατευθύνετε επειδή βάζετε τους ιμάμηδες και τα φερέφωνα που έχετε μετατρέψει σε όργανά σας να εκδίδουν εκκλήσεις για ηρεμία. Δεν έχουμε όπλα μαζικής καταστροφής, μόνο μερικά αυτοσχέδια εκρηκτικά, δεν έχουμε βομβαρδιστικά έχουμε μόνο τις τσέπες μας… Τρέμετε όμως μικροί βαρόνοι του Νεϊγύ! Σήμερα είμαστε στις συνοικίες μας, σε λίγες μέρες θα είμαστε στην πόρτα του σπιτιού σας! Η μάχη που ξεκινάει είναι μακρά και δίκαιη. Είμαστε δημιούργημα της κοινωνίας, κι αυτό δείχνει ότι ο πολιτισμός σας βαδίζει στο χαμό. Δεν έχουμε τίποτα πια να χάσουμε, θα προτιμήσουμε να πνιγούμε μέσα στο αίμα, παρά μέσα στα σκατά…»* Μαχητές-ταραξίες του 93.

* Νεϊγύ: Κυριλέ προάστιο στα δυτικά του Παρισιού. Παραδοσιακός τόπος κατοικίας αξιωματικών του στρατού και μεγαλοαστών.

Το κείμενο αυτό συνόδευσε εκδήλωση για «το μήνυμα της εξέγερσης των αποκλεισμένων στα γκέτο του γαλλικού κράτους», που έγινε στις 17/12/05, στο ΡΕΣΑΛΤΟ.

Το έντυπο εκδίδεται από τον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ (Ερμού 9, Κερατσίνι) και μοιράζεται χέρι-χέρι, σε δρόμους, πλατείες και σχολεία. Το παρόν τεύχος τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα. Καταπιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα και επιδιώκουμε την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια, μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.